

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-65)

Feb (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்14
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....24
6. திருமாலை28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 42)

மூன்றாவது நூறு தொடக்கம்

201. ஸர்வத்ருக்

அனைவரையும் காண்பவன். தனக்கு அடியார்களாகவோ, விரோதிகளாகவோ, நடு நிலைமையில் உள்ளவர்களாகவோ இருப்பவர்கள் அனைவரையும் காண்பவன். அவர்களை அவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப நடத்துவதற்காகக் காண்பவன். அனைத்து திசைகளிலும் காண்பவன். உணாதி சூத்திரம் - த்ருசேச்ச இதி வக்த்வயம் - த்ருச் என்ற தாதுவில் ஒரு பெயர்ச்சொல் தோன்றும்போது, அதனுடன் சேரும் ப்ரத்யயம் ஒன்று "க" என்று மாறுகிறது.

202. ஸிம்ஹ:

நரஸிம்ஹரூபம் கொண்டவன். இப்படியாக உள்ள அவன் யார்? உயர்ந்த ஸிம்ஹரூபம் கொண்டவன். உணாதி சூத்திரம் - ஸிசே: ஸம்ஜ்ஞாயாம் - ஸி என்பது பெயர்ச்சொல்லாக மாறும்போது ச் என்பது ஹ என்றாகிறது.

203. ஸந்தாதா

அடியார்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்பவன். விரோதிகளை அழிக்கும்போது அவர்களை மதம் கொண்ட யானையாகக் கருதி, அவற்றின் ஜன்ம விரோதியான

சிங்கமாக நிற்கிறான். ஆனால் அதே சிங்கவடிவில் அவன் உள்ளபோதும் ப்ரஹ்லாதன் போன்ற அடியார்களிடம் அன்புடன் உள்ளான்.

204. ஸந்திமாந்

அடியார்களிடம் சேர்ந்து உள்ளவன். ப்ரஹ்லாதன் போன்ற அடியார்களுடன் எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளவன்.

205. ஸ்திர:

உறுதியுடன் கூடியவன். தனது அடியார்கள் ஏதேனும் தவறுகள் செய்தால் கூட அவர்களிடம் அசைக்கமுடியாதபடி அன்புடன் உள்ளவன். உணாதி சூத்திரம் - அஜிர சிசிர - "நிற்பது" என்னும் பொருளைக் கொண்ட ஸதா என்ற பதம், கிரச் என்ற ப்ரத்யயத்தை இணைத்துக் கொள்ளும்போது, ஸதா என்பதன் இறுதியில் உள்ள "ஆ" என்பது மறைகிறது. மந்த்ரவர்ணனம் - பத்ரம் - மங்களம் அளிப்பவன் - என்றது.

260. அஜ: (96, 524)

பிறப்பற்றவன். மற்றவர்கள் போன்று பிறக்காமல், தூண் ஒன்றில் அவதரித்தவன். இதனால் அஜ: என்ற திருநாமம் கொண்டவன். அஷ்டாத்யாயீ - அந்யேஷு அபித்ருச்யதே- என்றது. மேலும் - ந ஜாயதே ஜநித்ரயாம் யத் அஜ: தஸ்மாத் அநேகஜித் - தாயின் வயிற்றிலிருந்து அவன் பிறக்கவில்லை என்பதால் அஜன் எனப்படுகிறான்; அவன் அனைவரையும் வெற்றி கொள்பவன் - என்றது காண்க.

207. துர்மர்ஷண:

இவனை எதிர்த்து வெல்வது என்பது இவனது விரோதிகளால் இயலாது. இதனால் துர்மர்ஷண என்ற திருநாமம் பெற்றான். இவனது த்யான ச்லோகம் - ரதாங்க சங்க

தாதாரம் ப்ரஹ்ம மூர்த்திம் ஸுபீஷணம் - சக்கரம், சக்கு ஆகியவற்றை வைத்தபடியும், பரப்ரஹ்மமாகவும் பயங்கரமாகவும் உள்ளவன் - என்பதாகும்.

208. சாஸ்தா:

அனைவரையும் அடக்குபவன். நல்லவர்களுக்கு முள் போன்று துன்பம் அளிக்கின்ற தீயவர்களை நன்கு அடக்கி ஆள்பவன். இதனால் சாஸ்தா என்ற திருநாமம் பெற்றான். அடக்கி ஆளுதல் என்பதை "த்ருஷ" என்பது உணர்த்தும். உணாதி சூத்ரம் - த்ருந்த்ருசௌ சம்ஸிஷுதாதிப்ய: ஸம்ஜ்ஞாயாம் ச அநிஷ்டௌ - "துதிப்பது" என்ற பொருள் கொண்ட சம்ஸ் என்பதுடன் த்ருத் என்பதும், "சிதைப்பது" என்ற பொருள் தருகின்ற சஷரத் என்பதுடன் த்ருக் என்பதும் இணைகின்றன - என்றது. மேலும் விஷ்ணுதர்மம் - நிநாத வித்ராஸித தாநவ: - தனது கர்ஜனை மூலம் மட்டுமே யார் அசுரர்களை நடுங்க வைக்கிறானோ - என்றும், த்ரவந்தி தைத்யா: - யாருடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தவுடன் அசுரர்கள் ஓடிச் செல்கின்றனரோ - என்றும் கூறியது காண்க.

209. விச்ருதாத்மா

அனைத்து இடங்களிலும், எப்போதும், அனைவராலும் வியப்புடன் தன்னைப் பற்றிக் கூறும்படியும், கேட்கும்படியும் அற்புதமான லீலைகளை நரஸிம்ஹனாக அவதரித்துச் செய்தான். விஷ்ணுதர்மம் - அசேஷ தேவேச நரேச்வர ஈச்வரை: - யாருடைய திவ்யசரிதம் எப்போதும் அனைவராலும், தேவர்களாலும், மனிதர்களாலும், ஈச்வரர்களாலும் கேட்கப்படுகிறதோ - என்றது.

210. ஸுராரிஹா

தேவர்களின் விரோதியான ஹிரண்யகசிபுவை அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்தவன். இவனது த்யான ச்லோகம் - ஸத் ஸத்த்வ கரஜ ச்ரேணி தீப்தேன உபயபாணிநா ஸம்யச்சதே யதா ஸம்யக் பயாநாம் ஸ: அபயம் பரம் - வலிமையுடன் கூடிய நகங்களின் வரிசையால் ஒளிக்கின்ற இரண்டு கைகள்

மூலமாக நரஸிம்ஹமூர்த்தி நமது ஸம்ஸார பயம் அனைத்தையும் நீக்கி, நமக்கு முழுவதுமான அபயம் அளிக்கிறான் - என்றது.

மத்ஸ்யாவதாரம்

211. குருர்குருதம:

அனைத்து ஆசார்யர்களிலும் மேம்பட்டு உள்ள ஆசார்யனாக உள்ளவன். அனைத்து வித்யைகளையும் அளிக்கவல்ல ஆசார்யனாக உள்ளதால் பரமச்சார்யன் ஆவான். இதனால் இவனே குரு ஆவான். ஸ: பூர்வேஷாம் அபி குரு: இதி ஹைரண்ய கர்ப்பா: -இவனே பழமையான குரு என்று ஹிரண்யகர்ப்பன் கூறினான் - என்றது காண்க. உணாதி சூத்திரம் - குரோருச்ச - "செய்வது" என்ற பொருள் தருகின்ற க்ரு, "பேசுதல்" என்ற பொருள் அளிக்கின்ற க்ரு ஆகிய இரண்டில் உள்ள "உ" என்ற ப்ரத்யயம் - என்றது காண்க. குருதம: என்பது தனியான சொல் அல்ல. இது குரு என்ற பதத்தை மேலும் விவரிக்கவல்லதாகும். அதாவது அனைவரையும் விட உயர்ந்த குரு என்பதாகும். கீதை (11-43) - பூஜ்ய: ச குரு: கரீயாந் - அனைவரையும் விட மேம்பட்ட பூஜிக்கத்தக்க குருவாக நீயே உள்ளாய் - என்றது.

212. தாம:

ப்ரளயத்தின்போது அழிந்துவிடுகின்ற அனைத்து சராசரங்களின் விதைகளுக்கு வித்தாக உள்ள பூமி என்ற கப்பலை வழிநடத்துபவன். அனைத்திற்கும் அண்டும் இடமாக உள்ளான். உணாதி சூத்திரம் - ஸர்வதாதுப்ய: மநிந் - "தாக்குவது" என்ற பொருள் கொண்ட "தா" என்பது அனைத்து வினைகளுடனும் உள்ளபோது, அத்துடன் "மநிந்" என்பது இணையும் (தாம + மந் + இந் = தாமந்).

213. ஸத்ய: (107, 873)

ப்ரளய காலத்தில் தன்னை அண்டி நின்ற மனு உள்ளிட்ட அனைத்து ஸத் புருஷர்களுக்கும் நன்மை அளித்தான். இதனால் ஸத்ய என்ற திருநாமம் பெற்றான்.

214. ஸத்யபராக்ரம:

மேலே கூறப்பட்ட ஸத் புருஷர்கள் விஷயத்தில் இவன் உண்மையான தீரச் செயல்களைச் செய்தான்.

215. நிமிஷ:

மேலே கூறப்பட்ட தன்னை அண்டிய ஸத் புருஷர்களுக்கு பகைவர்களாக உள்ளவர்களைப் பார்க்காமல் உள்ளவன். இதனால் நிமிஷ என்ற திருநாமம் அடைந்தான்.

216. அநிமிஷ:

இப்படியாக உள்ளவன் யார்? தன்னை அண்டியவர்களைச் சற்றும் கண் இமைக்காமல் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ள எம்பெருமான் ஆவான். இவன் திவ்யமான மீன் உருவத்தைக் கொண்டவன் (மீன் போன்று கண் இமைக்காமல் தனது அடியார்களைப் பார்வையால் வளர்க்கிறான் என்று கருத்து).

217. ஸ்ரக்வீ

மீனாக அவதரித்தபோதும், இவனுடைய எஜமானத் தன்மையை உணர்த்துகின்றபடி, கழுத்தில் தனது வைஜயந்தீ என்ற மாலையை அணிந்தபடியே உள்ளான். அந்த மாலை இவனுடன் எப்போதும் உள்ளதாகும். அஷ்டாத்யாயீ - அஸ்மாயாமேதாஸ்ரஜ: விநி: - மாயா, மேதா, ஸ்ரத் என்பதுடன் "சேர்ந்திருத்தல்" என்பதை உணர்த்தும் விநி என்பது உண்டாகும் - என்றது.

218. வாசஸ்பதி: (579)

மத்யாவதாரத்தின்போது மறைவாக இருந்த வேதங்களின் ஆழ்ந்த பொருளைப் பலரும் அறிந்து கொள்ளும்படிச் செய்தான்.

219. உதாரதீ:

அனைவரும் தன்னை அண்டி வாழும்படியாக உள்ள தாராளமான ஞானம் கொண்டவன். இதனால் அவன் அனைத்தும் அறிந்தவனாக உள்ளான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 65)

அதிகரணம் - 3 - வருணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்லும் முக்தனால் முதலில் தடித் என்று கூறப்படும் மின்னல் அடையப்படுகிறது; அதன் பின்னர் வருணனும், இந்த்ரனும் அடையப்படுகின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-3-3 தடித: அதி வருண: ஸம்பந்தாத்

பொருள் - மின்னலுக்குப் பின்னர் வருணன், தொடர்பு உள்ளதால்.

விஷயம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதித்யலோகம் ஸ இந்த்ரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் ஸ ப்ரஹ்மலோகம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைகின்ற முக்தி பெற்றவன் அக்நிலோகம், வாயுலோகம், வருணலோகம், ஆதித்ய லோகம், இந்த்ரலோகம், ப்ரஜாபதிலோகம் ஆகியவற்றைக் கடந்த பின்னர் ப்ரஹ்மலோகம் அடைகிறான் - என்று ஓதப்பட்டது. அர்ச்சிஸ் எனப்படும் அக்நிலோகம் முதலில் கூறப்பட்டது குறித்து எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயு கூறப்படுவது குறித்தும் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. இங்கு வாயுவிற்குப் பின்னர் வருணலோகம் கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (6-2-15) - தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் வைத்யுதம் - தேவலோகத்திற்குப் பின்னர் ஆதித்யன், அதன் பின்னர் மின்னல் - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு தேவலோகம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் வருணனிற்குப் பின்னர் ஆதித்யன் கூறப்படுவது காண்க (குறிப்பு : ஒரு சில ப்ரதிகளில் மேலே உள்ள ப்ருஹத் உபநிஷத் வாக்யம் - தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத்

சந்த்ரமஸம் - தேவலோகத்திற்குப் பின் ஆதித்யன், ஆதித்யனுக்குப் பின்னர் சந்த்ரமண்டலம் - என்று உள்ளது).

சந்தேகம் - இந்த உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்டபடி வருணன் முதலானவர்களை வாயுவிற்குப் பின்னர் வைக்கவேண்டுமா அல்லது வித்யுத் எனப்படும் மின்னலுக்குப் பின்னர் வைக்கவேண்டுமா?

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-1), ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-2-15) - அர்ச்சிஷோஹ: - அர்ச்சிஸ் தொடங்கி - என்று கூறப்படுவதில், அர்ச்சிஸ் தொடங்கி வித்யுத் புருஷன் முடிய கூறப்பட்டது. இதில் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் வரிசை உரைக்கப்பட்டது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துப் போகிறான் - என்றது. ஆக, முதலில் அர்ச்சிஸ் தொடங்கி வித்யுத் புருஷன் முடிய கூறிய பின்னர், உடனேயே வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றது காண்க. ஆக வருணன் உள்ளிட்டவர்களை உரைப்பதற்கு இங்கு இடமே இல்லை என்றாகிறது. இதனால் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டவை வீணாகி விடக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. உபநிஷத் வரிகளில் வீணான சொற்கள் இருப்பதில்லை என்பதால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தில் உள்ள வரிசையை ஏதேனும் ஓர் இடத்தில் உடைத்து, வருணன் முதலானவர்களைச் சேர்க்கவேண்டும். ஆகவே வாயுவிற்குப் பின்னர் வருணனைச் சேர்க்கவேண்டும். மேலும் இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இதன் மூலம் இரண்டு இடங்களில் வரிசையை மாற்றும்படி ஆகிறது. எனவே வருணனைத் தொடர்ந்து இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களைச் சேர்த்துவிடவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. தடிதோதி வருண: - மின்னலுக்குப் பின்னர் வருணன் சேர்க்கப்படவேண்டும். ஏன்? ஸம்பந்தாத் - தொடர்பு உள்ளதால் ஆகும். மின்னல் என்பதும், வருணனுக்கு உரிய நீர் என்பதும் மேகத்தில் உள்ளதால் இரண்டு பேருக்கும் தொடர்பு உள்ளது என்பதை உலகினர் அறிவர். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால்: ச்ருதியில் கூறப்பட்ட வரிகள் வீணாகப் போகாமல் இருப்பதற்காக வருணன் உள்ளிட்ட பலருக்கும் ஏற்ற இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது. மேலும் எழுத்தில் உள்ள வரிசையைக் காட்டிலும், அதன்

பொருளின் உள்ள வரிசை என்பது மிகவும் முக்கியமானது ஆகும். ஆகவே நீர் என்பது மின்னலுக்குப் பின்னர் உள்ளதாகவே வைக்கப்படவேண்டும். ஆனால் இங்கு அமாநவன் என்னும் வித்யுத் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது இடைவெளி உண்டாகிவிடும் அல்லவா என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதனை ஏற்கவே செய்யவேண்டும். அதாவது அமாநவன் மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியில் வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதிகள் அமைந்துள்ளதைப் பொறுத்துக் கொண்டே ஆகவேண்டும். இந்த்ரன் மற்றும் ப்ரஜாபதி ஆகியவர்களை - ஆகந்தூநாம் அந்தே - இறுதியில் வந்தவர்களை இறுதியாகவே அமர்த்தவேண்டும் - என்ற விதிப்படி வருணனுக்கு பின்னர் அமைக்கவேண்டும்.

வருணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 4 - ஆதிவாஹாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அர்ச்சிஸ் போன்றவர்கள் ப்ரஹ்மஞானியை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லும் தேவதைகள் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-4 ஆதிவாஹிகா: தல்லிங்காத்

விஷயம் - கடந்த சில அதிகரணங்களில் அர்ச்சிஸ் போன்ற பலரையும் குறித்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் படித்தோம்.

சந்தேகம் - அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் அடையாளங்களாக உள்ளவர்களா? அல்லது இன்பத்தை அனுபவிக்க உள்ள இடங்களா? அல்லது ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்லும் தேவதைகளா? இவற்றில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கான அடையாளங்கள் மட்டுமே ஆவர். ஏன்? அங்கு கூறப்பட்டுள்ள வரிகள் அவ்விதம் உள்ளன. உலகத்தில் தான் அடைய வேண்டிய ஊருக்கு வழி தெரியாத ஒருவனுக்கு, அந்த வழியைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவன், "இங்கிருந்து கிளம்பி அந்த மரம் உள்ள இடத்திற்குச் செல்,

அங்கிருந்து அந்த நதி உள்ள இடம் செல்வாயாக, அங்கிருந்து அதனைத் தாண்டிச் சென்றால் மலையை அடைவாயாக. அங்கு நீ தேடிய ஊர் உள்ளது”, என்று கூறுவான் அல்லவோ? இதே போன்று அல்லவோ அந்த ச்ருதி வரிகள் உள்ளன?

காலங்களை உணர்த்துவதாக உள்ள பகல், சூக்லபக்ஷம் ஆகியவற்றை வழியின் அடையாளத்தை உணர்த்துவதாகக் கூற இயலாது. வருணன் போன்றவர்களையும் அடையாளங்கள் என்று உரைக்க இயலாது. ஆகவே இவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் உள்ள இன்பம் அளிக்கும் இடங்கள் எனலாம். இவர்களை போகபூமி என்று எவ்விதம் கூறலாம் என்றால் - ஏத ஏவ லோகா: யதஹோத்ராத்த்ராணி அர்த்தமாஸா: மாஸா ருதவ: ஸம்வத்ஸரா: - இரவு, பகல், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ருதுக்கள், வருடங்கள் ஆகியவை உலகங்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் உணரலாம். இதனைக் கருத்தில் கொண்டுதான் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - அக்னிலோகம் ஆகச்சதி - அதன் பின்னர் அக்னிலோகம் வருகிறான் - என்று ஓதப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. அவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர். அதாவது, ப்ரஹ்மஞானிகளை ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்லும் தேவதைகள் ஆவர். இப்படியாகவே இவர்கள் பரமாத்மாவால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏன்? தல்லிங்காத் - இவர்களிடம் இந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. அதிவஹு என்றால் ப்ரஹ்மத்திடம் செல்பவர்களை அழைத்துச் செல்லுதல் என்று பொருள். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், இந்த ப்ரகரணத்தின் இறுதியில் (4-15-5, 5-10-2) - தத்புருஷ: அமாநவன் ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவர்களை அமாநவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்று கூறுவது காண்க. இங்கு இறுதியில் இது உரைக்கப்பட்டதால், முன்னே கூறப்பட்டவர்களையும் இதே நியாயத்தின்படி ஆதிவாஹர்கள் என்றே கொள்ள வேண்டும். அர்ச்சிஸ் முதலான பதங்கள் அர்ச்சிராதி அபிமானி தேவதைகளைக் குறிப்பதாகவே உள்ளன. உதாரணமாக தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (5-6-2) - தம் ப்ருதிவ்யப்ரவீத் - அவனிடம் பூமி உரைத்தது - என்பது போன்று வரிகளில் “பூமி” என்ற பதம், பூமி முதலானவற்றின் அபிமான தேவதையைக் குறிப்பது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - ஆனால் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-15-5, 5-10-2) - தத் புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அமாநவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்று கூறப்படுவதன் மூலம், வித்யுத் புருஷன் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான் என்றாகிறது. நீங்கள் உரைத்த ஸித்தாந்தத்தின்படி அவனுக்கு பின்னர் படிக்கப்பட்ட வருணன், இந்த்ரன் மற்றும் ப்ரஜாபதி ஆகியவர்கள் (ஏற்கனவே ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்லப்பட்ட ஞானியை) மீண்டும் எப்படி இட்டுச் செல்வர்? இவர்கள் எப்படி ஆதிவாஹிகர்கள் ஆவர்? (அடுத்த சூத்திரம் பதில் உரைக்கிறது).

4-3-5 வைத்யுதேந ஏவ தத்: தச்ச்ருதே:

பொருள் - மின்னலுக்குப் பின்னர் அமாநவனுடன் ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான். இப்படியே உரைக்கப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) மின்னலுக்கு மேலே வைத்யுத புருஷனுடன் ப்ரஹ்மத்தை அடையும்வரை ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான். எப்படி? இதனையே ச்ருதி உரைக்கிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5, 5-10-2) - ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான் - என்றது. வருணன் உள்ளிட்டவர்கள் இந்த அமாநவ புருஷனுக்கு ப்ரஹ்மஞானியை அழைத்துச் செல்லும் பணியில் உதவி செல்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களும் ஆதிவாஹிகர்களில் சேர்கின்றனர் என்று கருத்து.

ஆதிவாஹாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 65)

ப்ரபந்நன் தனது அறிவுக்குத் தெரிந்து செய்யும் பாவங்களுக்கு
ப்ராயச்சித்தம்

மூலம் - புத்தியூர்வக பாபாரம்பக பாபங்களுக்கு அஞ்சி அவையும் கழிய வேண்டுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணாதே "பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்" போலே ப்ரக்ருதியோடே கூட இருக்கிற இவனுக்கு ஆத்மகுண பூர்த்தியில்லாமையாலே மந்ததைர்யரான ரிஷிகளுக்குப்போலே புத்தி பூர்வகமாகவும் சில ஸ்வநிஷ்டாவிபரீதங்கள் வந்தாலும் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருத்தான ச்ரிய:பதி ரசஷணோந்முகனாய் நிற்கையாலே இவ்விபநீதா நுஷ்டாநங்கள் மின்னொளி மாத்ரமாய் நிலை நிற்குமவையன்றிக்கே அக்காலத்தில் பிறந்த ஸ்வநிஷ்டாவைபரீத்யமாகிற இழவைக் கடுக அநுஸந்தித்து யதோசிதமாக லஜ்ஜாநுதாபங்கள் பிறந்து

அபாய ஸம்பல்வே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்
ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யுத்பந: சரணம் வ்ரஜேத்
உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி

அஜ்ஞாநாததவா ஜ்ஞாநாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி
ப்ராயச்சித்தம் சக்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம்

விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:
தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி
ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் சரணாகத வத்ஸலம்
மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே யதாதிகாரம் ப்ராயச்சித்தாவலம்பநம் உண்டாம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி செய்கின்றபோது ஒருவன் தனது பாவங்களுக்கு அஞ்சி, அவைகளை நீக்கவேண்டும் என்று வேண்டாமல் இருக்கக்கூடும். இதனால் நேர்வது என்ன? பெரியதிருமொழி (11-8-3) - பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற் - கூறுவது போன்று பாம்புடன் ஒரே வீட்டில் வசிப்பது போல இவன் இந்த ப்ரக்ருதியுடன் உள்ளான். இதனால் இவனுக்கு ஆத்மகுணங்களானவை பூர்ணமாக உண்டாகாமல் இருப்பதால், புலனடக்கம் இன்றி சஞ்சலம் நிறைந்த மனம் கொண்ட சில ரிஷிகள் போன்று (விச்வாமித்ரர் போன்றவர்கள்) இவனுடைய "ப்ரபந்நன்" என்னும் தன்மைக்கு விரோதமாக உள்ள பாவங்கள், இவனது அறிவுக்குத் தெரிந்தே இவனைச் சூழக்கூடும். இப்படியாகத் தெரிந்தே இவன் பாவங்களைச் செய்தபோதிலும், பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனான எம்பெருமான், இவனைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன் எப்போதும் உள்ளதால், அந்தச் சூழலிலும் காப்பதற்குத் தயாராகவே உள்ளான். இதனால் அந்த ப்ரபந்நன் செய்கின்ற விபரீதமான செயல்கள் ஒரு நொடியில் தோன்றி மறைகின்ற மின்னல் போன்று, நொடிப்பொழுதே நிற்கின்றன. தன்னுடைய தவறை உணர்ந்த ப்ரபந்நன் தான் செய்த தவறுக்காக வருந்தி, அதற்காக வெட்கம் அடைந்து, தன்னுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப அதற்கான ப்ரயாச்சித்தம் செய்கிறான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-91, 92) - அபாய ஸம்பல்வே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத் ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யுத்பந: சரணம் வ்ரஜேத் உபாயநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேததேவ ஹி - பாவங்கள் செய்ய நேர்ந்தால் உடனே ப்ராயச்சித்தம் செய்தாக வேண்டும். எம்பெருமானைச் சரணம் புகுவதே இங்கு ப்ராயச்சித்தம் ஆகும். மோக்ஷத்திற்கான ப்ரபத்தியைச் செய்த பின்னர், கர்மயோகம் முதலானவற்றை மோக்ஷத்தின் உபாயமாகக் கைக்கொள்வதும் பாவமே ஆகும்.
- வங்கீபுர நம்பி - அஜ்ஞாநாததவா ஜ்ஞாநாத் அபராதேஷு ஸத்ஸ்வபி ப்ராயச்சித்தம் சக்ஷமஸ்வேதி ப்ரார்த்தநைகைவ கேவலம் - தெரிந்தோ, தெரியாமலோ செய்துவிட்ட பாவங்களை எண்ணி, "என்னைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்", என்று எம்பெருமானிடம் இறைஞ்சுவதே ப்ராயச்சித்தம் ஆகும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21: 20, 21) - விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைநம் சரணாகத வத்ஸலம் மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி - சீதை இராவணனிடம், "தன்னைச் சரணம்

புகுந்தவர்களிடம் மிகவும் அன்பு கொண்டவனாக தர்மங்களை அறிந்த இராமன் உள்ளான். இது அனைவருக்கும் தெரிந்த ஒன்றாகும். உனக்கு உயிர் வாழ்வதில் ஆசை இருந்தால், அவனுடன் நட்பு கொள்வாயாக. தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் அன்புடன் இருக்கின்ற இராமனின் மனதை மகிழும்படிச் செய்வாயாக. தூய்மையான மனதுடன் என்னை அவனிடம் ஒப்படைப்பாயாக”, என்றாள்.

மேலே உள்ள பல வரிகளின்படி ப்ராயச்சித்தம் என்பதைக் கைக்கொள்ளுதல் குறித்து அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 21)

33. பலநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிசுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம்; இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

அவதாரிகை - அநந்தரம், பல நியமாபாவ ப்ரச்நத்தையநுவதிக்கிறார் “பல நியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடி யென்னென்னில்” என்று. அதுக்குத்தரமருளிச் செய்கிறார் “தர்மபுத்ராதிசுக்கு பலம்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து “பல நியமம் இல்லை” என்னும் கேள்வியை எழுப்பி (பலநியம மின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில்), அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக் குடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்ம புத்ராதிசுத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த யார்த்தமாகவும்; ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்த்யார்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லையென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - இந்தச் சூர்ணை முலம் உணர்த்தப்படுவது - கடந்த சூர்ணையில் “ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி நியமம் இல்லை” என்பதற்கு உதாரணமாகக் கூறப்பட்ட

பாண்டவர்கள் உள்ளிட்ட அதிகாரிகள் செய்தது பற்றிக் கூறப்படுகிறது. மேலே கூறப்பட்டவர்கள் இராஜ்யம் அடைதல், வஸ்த்ரம் பெறுதல், உயிரை நிலை நிறுத்துதல், கைங்கர்யம் வேண்டுதல், இராமனை அடைதல், கடலில் அணை கட்டுதல், இராமன் பின்னே செல்லுதல் போன்ற பல செயல்களுக்காக ப்ரபத்தி செய்தனர். ஆகவே ப்ரபத்தி என்பதற்கு “இன்ன பலன் அடைவதற்காக” என்ற பல நியமம் இல்லை என்றாகிறது.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

அவதாரிகை - ஆக ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேசைஷயில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ்; (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார் மேல் (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை ப்ரபத்திக்கு தேசம், காலம் போன்ற நியமங்கள் இல்லை என்று தான் எடுத்த விஷயத்தை உறுதிபட விளக்கினார். இனி “விஷய நியமம் மட்டுமே உள்ளது” என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது - பரத்வாதிக ளைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதானுள்ளதெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவ தாரத்திலே) என்கிறார். அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ் ததா உக்தா குணா நசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி என்று ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானானதானே சொல்லப் புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருப்பது.

விளக்கம் - “குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை” என்றால் பரத்வம் உள்ளிட்ட ஐந்து நிலைகளிலும் (பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி மற்றும் அர்ச்சை) ஸௌலப்யம் முதலான குணங்கள் பூர்ணமாக உள்ளது என்று பொருள். இப்படிப்பட்ட குணங்கள் பூர்ணமாக உள்ளது அர்ச்சாவதாரத்தில் என்கிறார். பாத்மஸம்ஹிதை - அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ் ததா உக்தா குணா நசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி - இப்படியாக அர்ச்சாவதாரத்தின் குணங்கள்

என்னால் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன; நூறு ஆண்டுகள் இவ்விதம் அர்ச்சையின் குணங்களை உரைத்தாலும் என்னால் கூறி முடிக்க இயலாது - என்று ஸர்வேச்வரனே கூறியது காண்க. ஆகவே அனைத்தும் அறிந்த எம்பெருமான் முயற்சித்தாலும் அவனால் கூட அர்ச்சையின் குணங்களை முழுமையாக உரைக்க இயலாது.

35. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

அவதாரிகை - இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷய மென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டாந்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகக் குணங்கள் பூர்ணமாக நிறைந்துள்ள அர்ச்சை என்பதே ப்ரபத்திக்கு ஏற்ற விஷயம் என்பதை ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரின் அநுஷ்டானம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - மயர்வறமதிநலமருளிப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம் கரதலாமலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இப்படியிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. ஸ்தலாந்தரத்தில் க்வாசித் கமித்தனையிறே. எங்ஙனையென்னில்? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான நம்மாழ்வார் “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்”, “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட”, “நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்”, “உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று இப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணம்புக்கது. திருமங்கையாழ்வாரும், “வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்”, “விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்”, “காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே”, “ஆழிவண்ண! நின்னடியிணையடைந்தேனணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே” என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. மற்றையாழ்வார்களுக்குமிப்படி தத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது (ப்ரபத்தி

பண்ணிற்றும்) என்கிற விந்த ச சப்தத்தாலே (பூர்த்தியுள்ளது) என்று கீழ்ச் சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர்கள் என்பதால் ஆழ்வார்கள் அர்ச்சை உள்ளிட்ட ஐந்து நிலைகள் பற்றிய அனைத்தையும் பூர்ணமாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று அறிந்தவர்கள் ஆவர். இப்படியாக உள்ள ஆழ்வார்கள் தங்களின் பாசுரங்கள் மூலம் பல இடங்களிலும் ப்ரபத்தி குறித்து முழங்குகின்றபோது, பல இடங்களிலும் அர்ச்சையிடமே ப்ரபத்தி செய்தனர். அர்ச்சை நீங்கலாக உள்ள மற்ற நான்கு நிலைகளிலும் ப்ரபத்தி செய்தது ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே ஆகும். எப்படி இதனைக் கூற முடிந்தது? ஆழ்வார்களின் தலைவராக உள்ள ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் கீழே உள்ள பல பாசுரங்கள் மூலம் அர்ச்சையைச் சரணம் அடைந்தார்:

- திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்
- திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட
- திருவாய்மொழி (5-9-11) - நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்

ஆயினும் திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்ற ஒரு பாசுரம் மூலம் மட்டுமே அர்ச்சை அல்லாத நிலையில் சரணம் புகுந்தார். இது போன்று திருமங்கையாழ்வாரும் கீழே உள்ள பல இடங்களில் அர்ச்சையைச் சரணம் புகுகிறார்:

- பெரிய திருமொழி (1-6-4) - வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்
- பெரிய திருமொழி (1-9-1)- விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்
- பெரிய திருமொழி (4-6-1) - காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே
- பெரிய திருமொழி (5-8-1) - ஆழிவண்ண! நின்னடியிணையடைந்தேனணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே

இது போன்று மற்ற ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தி செய்ததை அவரவர்களின் ப்ரபந்தத்தில் காணலாம். “ப்ரபத்தி பண்ணிற்று” என்பதன் முடிவில் உள்ள உம்மைத் தொகை, மேலே கூறப்பட்ட “பூர்த்தி உள்ளதும்” என்பதுடன் இணைகிறது.

36. “பூர்ணம்” என்கையாலே யெல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

அவதாரிகை - இப்படியிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி - இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸப்ரமாணமாக வருளிச் செய்கிறார் மேல் (பூர்ணம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பல நிலைகளிலும் எம்பெருமான் உள்ளபோது ஆழ்வார்கள் ஏன் அர்ச்சை நிலையில் மட்டுமே ப்ரபத்தி செய்தனர் என்ற கேள்வி எழலாம். இதன் காரணம் அர்ச்சையில் குணங்கள் பூர்ணமாக உள்ளதால் ஆகும். இப்படியாக அர்ச்சையில் குணங்கள் பூர்ணமாக உள்ளதைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூர்ணமென்கையாலே) என்றது பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம் என்று ச்ருதி சொல்லுகையாலேயென்றபடி. (எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடு வாசியற ஸகல கல்யாண குணங்களுமீவ் விஷயத்திலே ஸம்பூர்ணமென்றபடி.

விளக்கம் - “பூர்ணம் என்கையாலே” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன? கட உபநிஷத் - பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம் - காப்பதை இயல்பாக உடையதும், அடையத்தக்கதாக உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரத்தில் அனைத்தும் பூர்ணமாக உள்ளன - என்று ச்ருதி உணர்த்துவதை இவரும் அருளிச்செய்கிறார். “எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்” என்பதன் மூலம் உபாயமாகப் பற்றும்போது எளிமையை உணர்த்தவல்ல குணங்களுடன் (வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், செளசீல்யம், ஸௌலப்யம்), அடியார்களின் செயல்களை நிறைவேற்றத்தக்க குணங்களும் (ஞானம், சக்தி,

பூர்த்தி) வேற்றுமை இன்றி அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களாக இந்த அர்ச்சையில் கலந்து, குறைவற்று உள்ளது - என்பதை உணர்த்தினார்.

37. ப்ரபத்திக்கபேசுஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

அவதாரிகை - ஆனால், “வாஸுதேவோஸி பூர்ண:” என்கிற பரத்வத்திற் காட்டில் இங்குத்தைக் கேற்ற மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - வாஸுதேவோஸி பூர்ண: - வாசுதேவனான நீ எங்கும் வ்யாபித்துள்ளாய் - என்று கூறும் பரத்வத்தைக் காட்டிலும் இங்கு உணர்த்தப்பட்ட மேன்மை என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரபத்திக் கபேசுஷிதங்களான) என்றது - உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிகளாவன) - கண்டு பற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மை கண்டகலாமைக் குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ் செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக் குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். ”நிகரில் புகழாய்” இத்யாதியாலே இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது.

(இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது - பரத்வத்தில் இக்குணங்களெல்லாமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங் கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே பகல்விளக்குப்போல் ப்ரகாசமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவ தாரமான விடத்தில் தண்மைக் கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே அத்யுஜ்வலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணங்கள் ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாரும் சீலாதி குணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம் முன்னாக வருளிச்செய்தது - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநா பேசுஷிதமென்று தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - "ப்ரபத்திக் கபேசுஷிதங்களான" என்பதன் மூலம் - உபாயமாகப் பற்றும் ஒரு விஷயத்தில் இன்றியமையாமல் இருக்க வேண்டியவை - என்பதைக் கூறினார். "ஸௌலப்யாதிகளாவன" என்பதன் மூலம் - கண்ணால் கண்டும் மற்ற உறுப்புக்களால் உணர்ந்தும் பற்றுவதற்குச் சான்றாக உள்ள ஸௌலப்யம், அவனது மேன்மையைக் கண்டு நாம் விலகிச் செல்வதைத் தடுக்கவல்ல சௌசீல்யம், நமது செயல்களை இவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்று நமக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தவல்ல ஸ்வாமித்வம், நமது குற்றங்களைக் கண்டு இவன் நன்மை வெறுக்காமல் இருப்பதற்கு அவனிடம் உள்ள வாத்ஸல்யம் - ஆகிய பலவும் உணர்த்தப்பட்டது. இந்த நான்கையும் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்று அருளிச்செய்தார்.

"இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே" என்பதன் மூலம் - பரத்வத்தில் இந்த அனைத்து குணங்களும் இருக்கவே செய்கிறது. ஆயினும் அனைத்து விதங்களிலும் தன்னைப் போன்றே உள்ள நித்யசூரிகளால் மட்டுமே காண்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள பரவாஸுதேவ நிலை என்பது, பகலில் ஏற்றப்பட்ட விளக்கு போன்று ப்ரகாசம் இல்லாமலேயே இருக்கும். ஆனால் அர்ச்சாவதாரத்தில், தாழ்வுக்கு இடமாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கின்ற மனிதர்களுக்குத் தன்னை காண்பித்தபடி உள்ளதால், ஆழ்ந்த இருளில் ஏற்றப்பட்ட விளக்கு போன்று, மிகுந்த ஒளியாக அர்ச்சை ப்ரகாசிக்கிறது - என்று உணர்த்தினார். பரம்பதத்தில் உள்ளவர்கள் கூட இவனது சீலம் முதலான குணங்களை அனுபவிப்பதற்காக இங்கு இவன் அர்ச்சையாக உள்ள இடம் தேடி வருவதாக அல்லவோ அர்ச்சையின் தன்மை உள்ளது? ஸௌலப்யம் என்பதை ஏன் முதலில் அருளிச்செய்தார்? இவனை நன்கு உணர்ந்து, பற்றிக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ள ஸௌலப்யம் என்பதே ப்ரபத்திக்கு முதலில் தேவையானது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 30)

11. கடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை

வரனவில் திறல்வலி யளிபொறை யாய்நின்ற

பரனடி மேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

நிரனிறை யாயிரத் திவை பத்தும் வீடே.

பொருள் - திடமன ஆகாயம், நெருப்பு, காற்று, நீர், பூமி ஆகியவற்றின் ஸ்வபாவமாக உள்ள ஓசை, தாஹகத்வம், பலம், குளிர்ச்சி மற்றும் பொறுமை ஆகியவையாக நின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகள் மீது - திருக்குருகூரில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஒன்றுக்கொன்று இசைகின்ற ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்து பாசுரங்களும் பரம்பதத்தை அளிக்கக்கூடியவை ஆகும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் முதற்பாட்டிலே கல்யாணகுணயோகத்தையும், நித்ய விபூதியோகத்தையும் விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லி, இரண்டாம் பாட்டில் இவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷணம் என்று, மூன்றாம் பாட்டிலே நித்யவிபூதியோபாதி ததீயத்வாகாரத்தாலே அவனுக்கு அந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவித்தார்; நாலாம் பாட்டிலே அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டிலே அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீனை என்றார்; ஆறாம் பாட்டிலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீநம் என்றார்; ஏழாம் பாட்டிலே சரீரசரீரிகளுக்குண்டான லக்ஷணம் ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே, இதுக்கும் அவனுக்கும் சொன்ன ஐக்யத்துக்கு நிபந்தநம்

சரீராதம்பாவம் என்றார்; எட்டாம் பாட்டிலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தார்; ஒன்பதாம் பாட்டிலே சூந்யவாதியை நிரஸித்தார்; பத்தாம் பாட்டிலே வ்யாப்திஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார்; இப்படிகளாலே அவனுடைய பரத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தாராய் நின்றார் கீழ். இத்திருவாய்மொழியில் அந்வயித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறேனு மிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணச்சேர்க்கை, நித்ய விபூதி கொண்ட தன்மை, விக்ரஹ வேறுபாடு போன்ற தன்மை ஆகியவற்றைக் கூறினார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் அண்டும்படியாக உள்ள ஸர்வேசுவரன் உயிர்பொருள், உயிரற்ற பொருள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்மை உடையவன் என்றார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் பரமபதம் போன்று அவனுக்கு உரிமை கொண்ட தன்மையால் அவனுடைய அந்தரங்கமான லீலாவிபூதியின் சேர்க்கையைக் கூறினார். நான்காம் பாசுரத்தில் லீலா விபூதியில் உள்ள அனைத்தும் அவன் வசப்பட்டவை என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் லீலா விபூதியின் இருப்பு என்பது அவன் வசப்பட்டது என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில் கர்மம் நிகழ்வதும், நிகழாமல் இருப்பதும் அவன் வசப்பட்டது என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் உடலுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பின் தன்மை, உலகிற்கும் எம்பெருமானுக்கும் உண்டு என்பதால், உலகிற்கும் எம்பெருமானுக்கும் கூறப்பட்ட ஐக்யத்தின் காரணம் சரீர ஆத்ம பாவம் என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில் குத்ருஷ்டிகளைத் தள்ளினார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் சூர்யவாதியைத் தள்ளினார். பத்தாம் பாசுரத்தில் வ்யாப்தி ஸௌகர்யம் கூறினார். இப்படியாக எம்பெருமானின் பரத்வத்தை உறுதியாகக் கூறினார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் தொடர்பு உடையவர்கள், தான் பெற்ற பேறே பெறுவர் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கரவிசம்பு) கரமான விசம்பு; த்ருடமான விசம்பு என்றபடி. அன்றியே (கரவிசம்பு) கரந்த விசம்பு. அச்சமான விசம்பு என்னுதல். அத்ர க்ருத்ர: பத்தி என்று நிரூபிக்க வேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. (எரி) தேஜஸ் தத்வம். (வளி) காற்று. (நீர்) ஜலம். (நிலம்) பூமி. (இவைமிசை) இவற்றின் மேலே உண்டான. (வரன்) வரனான - ச்ரேஷ்டமான. (நவில்...) வரிஷ்டமான சப்தம், அக்நியினுடைய தாஹகத்வசக்தி, காற்றினுடைய மிடுக்கு, ஜலத்தினுடைய தண்ணளி, பூமியினுடைய பொறை இப்படி ஸஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, இத்தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வமேயாய் இருக்குமிறே நித்யவிபூதி; அதுக்கு இதுதானே உபலக்ஷணமாய், ஆக உபயவிபூதி யுத்தனாயிருக்கிற ஸர்வஸ்மாத்த்பரன் திருவடிகளிலே (இவை பத்தும் பரனடி மேல் வீடு) அவன் திருவடிகளிலே

விடப்பட்டன - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. (குருகூர்ச்சடகோபன்) வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி: என்னுமாபோலே ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (கரவிசம்பு) உறுதியான ஆகாயம் அல்லது அச்சமான ஆகாயம் எனலாம். அச்சமான ஆகாயம் என்று ஏன் கூறினார்? இங்கு கழுகு பறக்கிறது என்று நிரூபிக்கப்பட வேண்டும்படியாக பெரிதாக உள்ளதால் ஆகும். (எரி) - தேஜஸ். (வளி) - காற்று; (நீர்) - தண்ணீர்; (நிலம்) - பூமி; (இவைமிசை) - இவற்றின் மீது உண்டான; (வரன்) - சிறந்த; (நவில்...) - ஓசை. அதாவது அக்னியின் சீறும் சக்தி, காற்றின் மிடுக்கு, நீரின் குளிர்ச்சி, பூமியின் பொறுமை ஆகியவற்றை ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட பஞ்சபூதங்களைக் கூறி, அதனால் ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்கள் நீங்கி, தூய்மையாக நித்யவிபூதி இருப்பதால் அதனையும் இங்கே கொள்ளலாம். இப்படியாக இரண்டு விபூதிகள் கூடிய திருவடிகளைக் குறித்து. (இவை பத்தும் பரனடி மேல் வீடு) - அவன் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. (குருகூர்ச் சடகோபன்) - வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி: - என்பது போன்று ஆப்திக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நிரல் நிறை என்னுதல், நிரன் நிறை என்னுதல், நிரல் நிறை என்றபோது -சப்தங்களும் நிறைந்து அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை. நிரன் நிறை என்றபோது - நேரே நிறுத்தப்படுகை. ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் பாதபத்தோக்ஷர ஸமஸ்தந்த்ரீ லயஸமந்வித: என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அந்தாதியும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை.

விளக்கம் - சொற்களும் பொருள்களும் நிறைவாக இருத்தல். இதனை நிறல் நிறல் என்று எடுத்துக்கொண்டால் நேராக நிறுத்தப்படுதல் என்பதாகும் இராமாயணம் - ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் பாதபத்தோக்ஷர ஸமஸ்தந்த்ரீ லயஸமந்வித: - நான்கு அடிகள் கொண்டதாகவும், ஒவ்வொரு அடியில் உள்ள எழுத்துக்களும் ஒத்ததாகவும், வீணையின் நாதம் அதற்கு ஏற்றதாக இருக்கின்ற இராமாயணம். இங்கு எழுத்து, சொல், பொருள் அந்தாதி ஆகியவை சரியாக நிறுத்தப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (ஆயிரம்) காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நமீத்ருசை: கரவாண்யஹம் என்னுமாபோலே. மயர்வற மதிநலமருளிப் பெற்றவராகையாலே, மேலுள்ள தடையத் தோற்றா நின்றது. வாச: க்ரமவர்த்தித்வாத் அடைவே

சொல்லுமத்தனையாகையாலே “ஆயிரம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, ஆயிரமும் சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத விஷய ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிறாராதல். (இவை பத்தும் வீடே) இவை பத்தும் பரனடிமேல் விடப்பட்டனவென்னுதல்; அன்றிக்கே “இச்செய்யடைய நெல்” என்றால் நெல்லை விளக்குமதென்று காட்டுமாபோலே, இவை பத்தும் வீடென்றது - வீட்டை விளைக்கு மென்றபடியாய், மோஷுப்பரதமென்கிறாராதல்.

விளக்கம் - (ஆயிரம்) இரமாயணம் - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நமீத்ருசை: கரவாண்யஹம் - நான்முகனின் அருள் பெற்ற வால்மீகீ இராமாயணத்தை நான் செய்யக் கடவேன் - என்று கூறியது போன்று, மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றதால் இவர்க்கு மேலே கண்ட அனைத்தும் வெளிப்பட்டது. தனது அனுபவங்கள் அனைத்தையும் கூற இயலாது என்பதால், கூறுவதை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூற வேண்டும் என்பதால், ஆயிரம் என்றார். அல்லது ஆயிரமும் சொன்னால் அல்லாமல் நிற்க ஒண்ணாத பொருளின் தன்மை காரணமாக ஆயிரம் என்றார். (இவை பத்தும் வீடே) - இவை பத்தும் பரமாத்மாவின் திருவடியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. “இச்செய்யடைய நெல்” என்றால் நெல்லை விளக்கும் என்பது போன்று, “இவை பத்தும் வீடு” என்றால் மோஷும் அளிக்கும் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே தமக்கு பரத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலன் மோஷும் என்னுமிடத்தையும், இப்ரபந்தத்தில் ஏதேனும் ஒருபடி அந்வயமுடையார்க்கும் பலம் நம்முடைய பலமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆக எம்பெருமானின் திருவருளால் தனக்குப் பரதத்வ ஞானம் பிறந்ததையும், அந்த ஞானத்தின் பலன் மோஷும் என்பதையும், இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஏதேனும் ஒன்றில் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் பெறும் பலன், தான் பெறும் பலன் என்பதையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 54)

39. அடிமையில் குடிமை இல்லா அயல் சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையில் கடைமை பட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும்
முடியினில் துளபம் வைத்தாய் மொய்கழற்கு அன்பு செய்யும்
அடியரை உகத்தி போலும் அரங்கமாநகருளானே.

பொருள் - ஸர்வேச்வரன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாக திருமுடியில் திருத்துழாய் மாலை கொண்டவனே! திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளா! உன்னுடைய கைங்கர்யங்களில் சற்றும் ஈடுபாடு இல்லாமல், அடிமைத்தனம் என்பதற்கு மாறுபட்டு, நான்கு வேதங்களை மட்டும் ஓதியபடி சிலர் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும், தங்களது பிறப்பினால் மிகவும் தாழ்ந்த சண்டாளர்களை விட தாழ்ந்த பிறவி கொண்டவர்கள் உன்னுடைய திருவடிகளில் ஆழ்ந்த ப்ரேமையுடன் செய்யும் கைங்கர்யங்களை ஏற்று, இவர்களைக் கண்டு அல்லவோ நீ மகிழ்கிறாய்!

அவதாரிகை - அடிமை தொடங்கி மேல் ஆறு பாட்டும் இந்த ஜ்ஞாநமுடையாருடைய ராஜகுலம் சொல்லுகிறது. இவருடைய பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை இருக்கிறபடி. ஜந்ம் வ்ருத்த ஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில் உத்தேச்யர் என்கிறார். இப்பாட்டால் எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்ம்ங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும், இந்த ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்களாகில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - "அடிமை" என்று தொடங்கும் இந்தப் பாசரம் தொடக்கமாக உள்ள அடுத்த ஆறு பாசரங்கள் மூலம், கடந்த பாசரத்தில் விளக்கப்பட்ட ஞானம் அடைந்தவர்களின் ஏற்றத்தைக் கூறுகிறார். இவர்களைப் போன்ற அடியார்களின் மேன்மையை திருவாய்மொழியில் - பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை

முதலான பாசுரங்களில் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களது பிறவி, ஒழுக்கம் முதலான பலவற்றில் தாழ்ந்தவர்கள் என்றாலும், மேலே கூறப்பட்ட பாசுரத்தில் உள்ள ஞானம் பெற்றார்களென்றால், அவர்களே நம்மால் அண்டத்தகுந்தவர்கள் என்கிறார். ஒருவன் எத்தனை தாழ்வான பிறவியில் பிறந்திருந்தாலும், கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட அறிவைப் பெற்றான் என்றால், அவன் திருத்துழாய் போன்று, ஸ்ரீரங்கநாதனால் தனது தலையில் வைத்துக் கொண்டாடப்படுவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடிமையில் குடிமையில்லா) - கைங்கர்யம் நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்குமவர்களன்றிக்கேயிருக்கை. கைங்கர்யமாகிறது ஸஹஜம்; அதொழியச் செல்லாதிருக்கையாய்த்து ப்ராப்தம்; அதின்றிக்கே இருக்குமவர்கள். (அயல் சதுப்பேதிமாரில்) - அடிமைக்கு அசலான சதுர்வேதிகளாயிருப்பாரிற்காட்டில். வேதாத்யயனம் பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஈச்வரனை உள்ளபடி அறிகையும், தன்னை உள்ளபடி அறிகையும், கைங்கர்யம் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்று அறிகையுமாய்த்து. அயலாகையாவது இந்த ஜ்ஞாநத்துக்குடலாக வேதாத்யயனம் பண்ணுகிறோமென்று அறியாதிருக்கை. அத்யயன பலம் அர்த்தஜ்ஞாநமென்று அறியாதவர்கள் சதுர்வேதிகளானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநம் என்கை. விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ யஸ்ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் என்னக்கடவதிறே. ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி இத்யாதி.

விளக்கம் - (அடிமையில் குடிமையில்லா) - கைங்கர்யம் என்பது நமக்குச் செய்யத்தக்கதாக உள்ளது என்னும் சிந்தனை அற்றவர்கள். கைங்கர்யம் என்பது ஆத்மாவுக்கு இயல்பான ஒன்றாகும். இத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது இல்லாமல் வாழ இயலாது என்ற சிந்தனை இருத்தல் வேண்டும். இந்தச் சிந்தனை இல்லாமல் உள்ளவர்கள். (அயல் சதுப்பேதிமாரில்) - "எம்பெருமானுக்கு அடிமை" என்பதிலிருந்து மாறுபட்ட சிந்தனை கொண்ட நான்கு வேதங்களை அறிந்தவர்களைவிட. வேத அத்யயனம் செய்வதன் பலன் என்னவென்றால் ஸர்வேச்வரனை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளுதல், தன்னை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளுதல், கைங்கர்யம் என்பது மட்டுமே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் என அறிந்து கொள்ளுதல் ஆகியவையே ஆகும். அயலாகை என்றால், இந்த ஞானம் பெறுவதற்காகவே நாம் வேத அத்யயனம் செய்கிறோம் என்று அறியாமல் இருப்பதாகும். வேத அத்யயனம் செய்வதன் பலன் வேதங்களால் உரைக்கப்படும் இத்தகைய ஆழ்பொருளை அறிவதே என்று அறியாமல் உள்ளவர்கள், நான்கு வேதங்களை அறிந்தவர்கள் என்றாலும், அவர்களால் எந்தவிதமான பயனும் யாருக்கும் இல்லை. பாத்மோத்தர ஸம்ஹிதை - விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ யஸ்ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் - அனைத்து

சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் பொருளுடன் ஒருவன் அறிந்திருந்தாலும், அவனுக்கு விஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லையெனில், அவனுக்கு அந்தணத்வம் இல்லை; அவனுடைய பிறப்பே சந்தேகத்திற்கு உரியது - என்றது காண்க. மேலும் ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் - ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி - யார் விஷ்ணுவைத் த்வேஷிக்கிறானோ அவன் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவன் - என்றது.

வ்யாக்யானம் - இனி, இவர்களிற்காட்டில் ஈச்வரனுக்கு உத்க்ருஷ்டரைச் சொல்லுகிறது மேல். (குடிமையில் கடைமை பட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும்) - வேதவிஹிதங்களை அநுஷ்டியாதும், நிஷித்தங்களை அநுஷ்டித்தும் போருகையாலே நிஹீந ஜந்மங்களிலே பிறந்தவர்களேயாகிலும், குக்கராகிறார்; சண்டாளரிலும் தண்ணியர் சிலர். "பிறப்பரேலும்" என்கிறது பகவதஜ்ஞாநத்துக்கு ஜன்மங்களுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில் நியதியில்லை. ஸர்வத்ர கலு த்ருச்யந்தே என்கிறபடியே, இந்த ஜ்ஞாநம் எல்லா ஜந்மங்களிலும் ஸம்பவிக்கும் என்கை. வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தமாக அவதரித்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் காட்டிலே திரிவார் சில வேடரையும், வேடுவிச்சிகளையும், குரங்குகளையும், ராசுஷஸரையும்; மஹாபாரதத்தில் விதுர தர்மவ்யாதாதிகளையும், பிசாசங்களையும், இடையரையும், இடைச்சிகளையும் கண்டோமிறே. "பாம்பணைமேல் பள்ளி கொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும் இங்கே வந்து ஈச்வரன் ஆர்ஜித்தவர்களாகையாலே இவர்கள் சீரியர் என்கை. அல்லாத பொன்னிற்காட்டில் வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, மேலே கூறப்பட்டவர்களைக் காட்டிலும் அழகியமணவாளனால் உயர்ந்தவர்கள் என்று கொண்டாடப்படுபவர்களைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்குகிறார். (குடிமையில் கடைமை பட்ட குக்கரில் பிறப்பரேலும்) - வேதங்களில் விதிக்கப்படுபவற்றைக் கடைபிடிக்காமலும், வேதங்களால் தடுக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தபடியும் இருக்கும் காரணத்தால் ஒரு சிலர் மிகவும் தாழ்வான பிறவிகளை அடைந்திருக்கக்கூடும். சண்டாளர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் தாழ்வான பிறவி கொண்டவர்கள் குக்கர் எனப்படுகிறார்கள். "பிறப்பரேலும்" என்று ஏன் கூறினார்? கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ஞானம் அடைவதற்கு ஒருவனது பிறப்பின் உயர்வு மற்றும் தாழ்வு அவசியம் இல்லை என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ஸர்வத்ர கலு த்ருச்யந்தே - சரணம் அடையத்தக்கவர்கள் அனைத்துப் பிறவிகளிலும் காணப்படுகின்றனர் - என்று கூறுவது போன்று, இத்தகைய ஞானம் என்பது அனைத்துவிதமான பிறவிகளிலும் உண்டாகும். இராமாயணத்தில் - காட்டில் திரிகின்ற வேடர்கள், வேடுவிச்சிகள், குரங்குகள், அரக்கர்கள் போன்ற பலரும்

இந்த ஞானம் பெற்றவர்களாக இருந்ததைக் காணலாம். மஹாபாரதத்தில் - விதுரர், தர்மவ்யாதன், பல பிசாசுகள், இடையர்கள், இடைச்சிகள் போன்ற பலரும் இந்த ஞானம் பெற்றவர்களாக இருந்ததைக் காணலாம். திருவிருத்தம் (79) - பாம்பணைமேல் பள்ளி கொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே - என்று கூறுவது போன்று, அழகியமணவாளன் இங்கு வந்து இவர்களைத் திருத்தித் தன் பணியில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டதால், இவர்கள் நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களே என்கிறார். தன்னுடைய தொடுதல் மூலமே மற்றவற்றையும் பொன்னாக்கும் வேதகப்பொன் என்பது மற்ற பொன்னைக் காட்டிலும் சிறந்தது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (முடியினில் துளபம் வைத்தாய்) - திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவஹிக்குமவர்களென்கை. திருத்துழாய்மாலை ஸர்வேச்வரத்துக்கு ஸூசகமானாற் போலே இவர்களாலே உன்னுடைய ஸர்வேச்வரத்வம் நிறம் பெறும் என்னவுமாம். (மொய்கழற்கு அன்பு செய்யும்) - “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்கிறபடியே உன் உகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் பொகட்டு “உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று திருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவே யாத்ரையாய், அத்தையே ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்குமவர்கள். (அடியரை) - கீழ் உபேத்யத்தைச் சொல்லிற்றாய், இத்தால் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. “சோம்பர்” என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து ஸ்வரசுஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே இருக்குமவர்கள். (அடியர்) - அடியிலுள்ளார். உகப்பதும் திருவடிகளையாய், தாரகமும் திருவடிகளையாயிருக்கை. “நிழலுமடிதாறுமானோம்” என்னக்கடவதிறே. (உகத்தி போலும்) - இப்படியிருக்குமவர்களை உகத்தி. இதுக்குப் புறம்பான சதுர்வேதிகளைக்காட்டில் இவர்களையேயிறே தேவரீர் உகந்திருப்பது. (அரங்கமாநகருளானே) - நிஹீன ஜந்மாக்களாய் உனக்கு நல்லராயிருப்பார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. உத்க்ருஷ்டர்க்கு முகங்கொடுக்குமிடத்தில் பரமபதத்திலேயிருக்க அமையாதோ?

விளக்கம் - (முடியினில் துளபம் வைத்தாய்) - இப்படிப்பட்ட ஞானம் உள்ளவர்கள், அழகியமணவாளனால் தன்னுடைய தலையில், துளசியைப் போன்று வைத்துக் கொண்டாடத்தக்கவர்கள் என்று கருத்து. தலையில் துளசியை அணிந்திருப்பது என்பது ஸர்வேச்வரத்துக்கு அடையாளம் ஆகும். இது போன்று இவர்கள் மூலமாக உனது ஸர்வேச்வரத்வம் மேலும் வலுப்பெறுகிறது. (மொய்கழற்கு அன்பு செய்யும்) - கடந்த பாசரத்தில் “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்று கூறுவது போன்று உன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்கு விரோதமாக உள்ள தங்களது இன்பங்கள் அனைத்தையும் விலக்கி; திருப்பல்லாண்டு (1) - உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்று கூறுவது போன்று உனது திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவதே தங்கள் பொழுதுபோக்கு

என்று கொண்டு; இத்தகைய வாழ்க்கையே தங்களது குறிக்கோள் என்று இருப்பவர்கள். (அடியரை) - இதுவரை உபேயத்தைக் கூறினார், இனி உபாயத்தைக் கூறுகிறார். கடந்த பாசுரத்தில் "சோம்பர்" என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அழகியமணவாளனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து, தங்களைக் காப்பாற்ற அழகியமணவாளன் உள்ளான் என்ற சிந்தனையுடன், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தாங்களாகவே எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்க எண்ணம் இல்லாமல் உள்ளவர்கள். (அடியர்) - அடியில் உள்ளவர்கள். இவர்கள் மகிழ்வது அழகியமணவாளனின் திருவடிகளைக் கண்டு மட்டுமே அல்லாமல், இவர்களது வாழ்வும் அவனது திருவடிகளாகவே உள்ளன. இதனை பெரியதிருவந்தாதி (31) - நிழலுமடிதாறுமானோம் - என்றது காண்க. (உகத்திபோலும்) - இப்படி உள்ளவர்களைக் கண்டு நீ மகிழ்கிறாய். இவ்விதமான அறிவில்லாதவர்கள் நான்கு வேதங்களை அறிந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களை ஒதுக்கி, தாழ்ந்தவர்களாக இவர்களிடம் அல்லவோ நீ அன்புடன் உள்ளாய்? (அரங்கமாநகருளானே) - தாழ்வான பிறவி எடுத்தபோதிலும், உன்னிடம் மிகுந்த அன்பும் பரிவும் கொண்டபடி உள்ளவர்களுக்கு உனது அழகைக் காண்பிக்க அல்லவோ நீ இந்தத் திருவரங்கத்தில் கண்வளர்கிறாய்? உயர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே உனது அழகை நீ காண்பிப்பவன் என்றால் பரமபதத்திலேயே நீ இருந்திருக்கமாட்டாயோ?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்